

полонѣ Доріанѣ*) не омы ли едно беззаконіе тайно, когато слезе въ гроба? Оныи, които станаха Божества на Олимпа, бѣха исперва законници и добротворители на свѣта; и благодарността на челоуѣците стана послѣ въѣра. Всѣхъ една речъ, едномѣ невѣрномѣ, не са стрѣваше нищо чѣдно и повечѣ отъ сѣществото въ оученіето дѣховно, за което Христосъ бѣше пратенъ отъ Небето; защо то-ва ще да рече, чи единъ безсмертенъ са обаче со сѣ мѣртовѣсть та, и въ сѣ горчивината на смѣрть та, тако що ради мысала (скопоса), за който тоа Богъ е живѣлъ и страдалъ колко повечѣ трѣбѣва да са покаже по слабѣнъ въ очите на япекіда, отъ она, който е подканялъ така често Божествата на невѣрството да слезатъ на земята, и да прѣскочатъ презъ вратата на смѣртьта. Не бѣше ли достоинъ за единъ Богъ за да слезе въ таа темна долина на плача, за да разсипе маглата, която ны воспираше да видиме Небето, да просвѣти сѣмнѣніята на мѣдрѣците, да премѣни невѣріето во въѣра, да даде сѣ примѣра си оурады на живота, да развѣрже презъ откровѣніето загадката на гроба, и да оувѣри чи дѣшата не испытѣва ни едно жѣланіе сѣетно, кога та въ сѣзновѣте си видѣше безсмертіе? Таа послѣдна причина бѣше най

*) Яполонъ бѣше Богъ на просвѣщеніето въ Идо-лопоклонството.